

heder er forbudt; Bestemmelsen, der iøvrigt formentlig kan udledes af den gældende Lov, svarer til Reglerne i Indenrigsministeriets Bekendtgørelser af 11. Juni og 12. September 1917.

For saa vidt muligt at skaffe Sikkerhed mod Omgaaelse af Huslejelovgivningen bør det udtrykkelig fastslaaes, dels at højere Leje end den af Nævnet fastsatte ikke maa erlægges og eventuelt skal tilbagebetales, dels at Aftaler om Lejemaalets Bortfald i Tilfælde af, at Nævnet ikke godkender Lejens Størrelse — hvorved et uberettiget Pres under Henvisning til Lejerens Interesser lægges paa Nævnet — er ugyldige.

Til § 16.

Da Fastsættelse af Leje for Forretningslokaler paa forskellige Punkter beror paa andre Omstændigheder, end der gør sig gældende med Hensyn til Fastsættelse af Leje for Beboelseslejligheder, og kræver særlig Sagskundskab, foreslaas i Overensstemmelse med derom fra Aarhus Kommune fremsat Ønske (jfr. Bilag 6 og 6 a i Forslag til Huslejelov af 30. November 1917) aabnet Adgang til i de Kommuner, hvor saadant maatte ønskes, at henlægge Sager angaaende Forretningslokaler med tiliggende Beboelse under de særlige Forretningslokalenævne.

Bestemmelsens Gyldighed er indskrænket til Kommuner udenfor København, da Forholdene i sidstnævnte By formentlig vilde gøre det mindre hensigtsmæssigt at anvende Bestemmelsen der.

Til § 17.

I Anledning af Forespørgsler fra forskellige Kommunalbestyrelser har Ministeriet maattet svare, at der for Tiden ikke haves noget Middel til at hindre, at Huslejere vægrer sig ved at udleje en Lejlighed, selv om vedkommende Ejer ikke for

Tiden har Brug for Lejligheden. Forholdet har — efter hvad man har bragt i Erfaring — ikke ringe praktisk Betydning. I de Kommuner, i hvilke der findes Bolignød, synes det forsvarligt fra Samfundets Side at forlange, at Lejligheder ikke maa staa ubenyttede, men skal søges udlejede, for saa vidt Ejeren ikke selv for Tiden kan bruge vedkommende Lejlighed. I Overensstemmelse hermed bør Foranstaltninger ogsaa kunne træffes over for Lejere, som lader deres Lejlighed henstaa ubenyttet.

Til § 18.

I denne Paragraf er den nuværende Fremlejelov (Lov Nr. 193 af 14. April 1917 med Forlængelseslov af 30. November 1917) i uforandret Skikkelse optaget, hvorhos der under D er givet Kommunalbestyrelserne Adgang til at bestemme, at de i Henhold til § 1 eventuelt nedsatte særlige Fremlejenævne skal behandle disse Sager.

Til § 19.

Fra forskellig Side er fremsat Ønske om, at Nævnene skulde kunne erholde noget mere Vejledning og Underretning om Lovens Forstaaelse og dens Anvendelse andre Steder. Nævn er nu nedsat i et betydeligt Antal Kommuner, hvoraf adskillige ikke frembyder saa mange Sager, at et Overblik i Emnet opnaas; og i mange Nævn er der ikke noget juridisk kyndigt Medlem. Hertil kommer, at Huslejelovgivningen nødvendigvis maa skabe mange nye og uvante Spørgsmaal. Under disse Omstændigheder har Ministeriet ment at maatte imødekomme det fremsatte Ønske om at foreslaa tilvejebragt et Centralorgan til Vejledning for Nævnene. Det foreslaaede Oplysningskontor for Nævnene og de af Kontoret udgivne Meddelelser vil antagelig ogsaa bidrage til at fremme Ensartetheden af Nævnenes Afgørelser.